

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců Mgr.Marka Bedřicha a JUDr.Jitky Hroudové v právní věci žalobce **VT style s.r.o.**, IČ: 27234070, se sídlem v Říčanech, Kuří 77, zastoupeného JUDr.Janem Pallou, bytem v Ostravě, Okrajní 1235/12, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel**, se sídlem v Praze 4, Budějovická 7 (dříve Celního ředitelství Praha), o žalobě proti rozhodnutí Celního ředitelství Praha ze dne 28.7.2011, č.j. 5269-4/2011-170100-21,

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městskému soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Celního ředitelství Praha, ho správního úřadu), jímž byla v odvolacím řízení žalobci pravomocně uložena sankce za správní delikt v podobě propadnutí všech zajištěných lihovin z důvodu, že žalobce se dopustil neoprávněného nakládání s neznačeným lihem, neuskladeným ve spotřebitelském balení.

Žalobce v podané žalobě uvedl, že Celní úřad v Benešově rozhodnutím ze dne 27.8.2010 rozhodl o tom, že se žalobce dopustil správního deliktu podle ustanovení § 19 odst.1 písm.a) zákona č. 676/2004 Sb., o povinném značení lihu, ve znění pozdějších předpisů, a to tím, že na daňovém území České republiky dne 23.4.2010 neoprávněně nakládal s neznačeným lihem, celkem s 2.100 litry lihovin v 84 kanystrech o objemu 25 litrů, které nebyly ve spotřebitelském balení. Totožného správního deliktu se měl žalobce dopustit i

dne 18.5.2010, kdy na daňovém území České republiky opětovně neoprávněně nakládal s neznačeným lihem, tentokrát s 240,5 litry lihovin skladovaných ve 3 plastových kanystrech o objemu 25 litrů a 7 kovových sudech o objemu 50 litrů, které nebyly ve spotřebitelském balení. Celní úřad za uvedené jednání uložil žalobci sankci v podobě propadnutí veškerých zajištěných lihovin a vyslovil, že vlastníkem propadlé věci se stává Česká republika.

Žalobce v podané žalobě namítl, že správní úřady obou stupňů nesprávně věc právně posoudily. Porušení právních předpisů, v němž je celním úřadem a následně žalovaným správním úřadem spatřováno spáchání správního deliktu podle ustanovení § 19 odst.1 písm.a) zákona o povinném značení lihu, je dovozováno ze skutečnosti, že žalobce ve svém skladu, umístěném v sídlem společnosti VT style s.r.o. v Říčanech, skladoval celkové množství lihovin v plastových obalech, které nebyly ve spotřebitelském balení. Žalobce nečiní spornými skutková zjištění, jež jsou popsána v Protokolu o provedení kontroly za účelem zjištění dodržování zákona ze dne 23.4.2010, sepsaného Celním úřadem v Benešově, a v Protokolu ze dne 18.5.2010, sepsaného Celním úřadem v Kolíně. Žalobce však považuje za vhodné dodat, že veškeré zmíněné lihoviny zůstaly v držení žalobce jakožto neprodané zásoby a po změně zákona o povinném značení lihu, ke které došlo s účinností ode dne 1.4.2010, jde již i fakticky o neprodejnou zásobu z předchozího období. Tuto skutečnost orgány celní správy verifikovaly a nečiní ji spornou.

Žalobce poukázal na to, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že Celní úřad Benešov rozhodnutí založil na premise, že lihoviny v obalech o objemu 25 nebo 50 litrů, o jejichž zabrání bylo napadeným rozhodnutím rozhodnuto, jsou neznačeným lihem podle ustanovení § 2 písm.s) bodu 6 zákona o povinném značení lihu. Tato premisa je podle názoru žalobce bezpochyby klíčová, avšak nesprávná, protože v platné a účinné právní úpravě nemá nezbytnou jednoznačnou a pochybnosti nevzbuzující zákonnou oporu. Podle legální definice se neznačeným lihem rozumí líh, který není ve spotřebitelském balení, s výjimkou lihu uvedeného v ustanovení § 4 téhož zákona. Je zřejmé, že k tomu, aby se mohlo jednat o neznačený líh, musí se vždy jednat o líh, který však je definován jako nedenaturovaný etanol uvedený pod kódem kombinované nomenklatury 2207 a výrobky uvedené pod kódem kombinované nomenklatury 2208, pokud celkový obsah etanolu v těchto výrobcích činí nejméně 15% objemových nebo více ve spotřebitelském balení. Jestliže se ovšem v konkrétním případě lihoviny, o jejichž zabrání bylo napadeným rozhodnutím rozhodnuto, ve spotřebitelském balení nenacházely, je zřejmé, že lihoviny nemohou být podřazeny pod zákonnou definici pojmu líh ve smyslu ustanovení § 2 písm.e) zákona o povinném značení lihu. V důsledku toho nemohou splňovat ani zákonnou definici pojmu neznačený líh, když jeden z taxativně vymezených zákonných definičních znaků pojmu neznačený líh prokazatelně není naplněn. Tuto argumentaci použil žalobce již v podaném odvolání, žalovaný správní úřad však v odůvodnění napadeného rozhodnutí o odvolání uvedl, že při interpretaci předmětného ustanovení zákona se není možné opřít pouze o metodu jazykového výkladu, ale je třeba vycházet z účelu normy, tedy zamezení nelegální výroby lihy a zajištění, aby výroba, dovoz, prodej, skladování, distribuce a vývoz lihu probíhal v souladu s platnými právními předpisy.

Podle názoru žalobce je uvedená argumentace žalovaného nepřiléhavá. Lihoviny v obalech o objemu 25 a 50 litrů, o jejichž zabrání bylo napadeným rozhodnutím rozhodnuto, jednoznačně pocházejí z legálních zdrojů, napadeným rozhodnutím tak byly zabráný lihoviny legálně nabyté a řádně zdaněné. Rozhodnutí, o něž svůj výklad žalovaný správní úřad odvozuje, tedy rozhodnutí Ústavního soudu České republiky ve věci Pl ÚS 33/97, bylo vydáno ve věci, týkající se problematiky nesouvisející a nesrovnatelné s problematikou, která

je posuzována v nynější věci, když výchozí aspekty jsou zcela odlišné. V daném konkrétním případě jde o to, že žalobce je postihován opatřením sankčního charakteru, za něž lze rozhodnutí o zabránění věci ve vlastnictví žalobce považovat, nikoli na základě výslovného a jednoznačného ustanovení zákona. Žalobce má za to, že v podmínkách právního státu je principiálně nepřijatelné, aby vnitřní rozpor v konkrétní právní úpravě veřejnoprávního charakteru byl odstraňován výkladem v neprospěch adresáta povinnosti se závěrem, že závěry, vyslovené Ústavním soudem, nejsou na konkrétní posuzovanou věc aplikovatelné. Žalobce má za to, že svým jednáním znaky správního deliktu podle ustanovení § 19 odst.1 písm.a) zákona o povinném značení lihu nenaplnil, neboť lihoviny v obalech o objemu 25 a 50 litrů, specifikované ve výroku č.2 napadeného rozhodnutí, nenaplňují zákonem taxativně stanovené znaky neznačeného lihu podle ustanovení § 2 písm.s) zákona o povinném značení lihu. Tyto lihoviny nejsou ani věci ve smyslu ustanovení § 21 odst.2 zákona o povinném značení lihu, ohledně nichž by bylo možno rozhodovat rozhodnutím o zabránění věci.

V bodě 5 podané žaloby provedl žalobce podrobný právní rozbor problematiky neznačeného lihu v kontextu argumentace žalobce a došel k závěru, že jakýkoli vnitřní rozpor v právní úpravě veřejnoprávního charakteru nemůže být vykládán v neprospěch adresáta povinností, jež z této právní úpravy vyplývají či měly by vyplývat, zejména pak ne v těch případech, kdy by nutnost překonání tohoto rozporu výkladem měla či mohla vést k možnosti uložení sankcí adresátovi. Je to právě a jediné stát, kdo odpovídá za to, aby veškeré veřejnoprávní omezení, jež jsou jejich adresátům pod hrozbou sankcí zákonem ukládána, byla zformulována způsobem natolik transparentním, jednoznačným a pochybení nevzbuzujícím, aby každý adresát té které veřejnoprávní normy byl schopen kdykoli jednoznačně rozlišit, co je po právu a co nikoliv.

V souvislosti s nabytím účinnosti zákona č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů, zaniklo k 1.1.2013 celní ředitelství a jeho nástupcem se stalo Generální ředitelství cel. Městský soud v Praze proto podle ustanovení § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s. – ve spojení s ustanoveními zákona č. 407/2012 Sb., o změně zákona o spotřebních daních a souvisejících předpisů, jednal s tímto žalovaným správním úřadem.

Z obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu k podané žalobě ze dne 15.3.2012 vyplývá, že žalovaný nesouhlasí s účelovým výkladem právních předpisů ve prospěch žalobce a nadále tvrdí, že při posouzení případu došlo ze strany žalovaného ke správnému výkladu právní normy a žalované rozhodnutí bylo vydáno na základě správního právního posouzení věci.

Základním principem pro interpretaci právního textu je jeho interpretace ve prospěch účelu, který právní norma plní. Žalovaný je přesvědčen, že ustanovení § 2 písm.a) zákona o povinném značení lihu nabízí úvodní definici lihu pro účely celého zákona o povinném značení lihu a ustanovení § 2 písm.s) bod 6 zákona pak podává speciální definici neznačeného lihu, která má jako speciální ustanovení přednost. Konkrétním výsledkem použití této metody je poznání, že neznačeným lihem podle ustanovení § 2 písm.s) bodu 6 zákona o povinném značení lihu je líh, který není ve spotřebitelském balení a kterým se rozumí líh podle ustanovení § 2 písm.a) zákona uvedených kombinovaných nomenklatur a lihovitosti. Tam uvedený konkurenční dodatek „ve spotřebitelském balení“ se neužije. Nemůže obstát představa, že zákonodárce chtěl v zákoně o povinném značení lihu regulovat jen líh ve spotřebitelském balení, když reguluje i líh v nespotřebitelském balení a pro dispozici s ním upravuje závažné následky. Z celé konstrukce zákona o povinném značení lihu lze dovodit

zřejmý úmysl zákonodárce dispozici s lihem v nespotřebitelském balení zakázat úplně, k čemuž stanoví silné nástroje. Ve svém odůvodnění použil žalovaný jako vodítko ke svému postupu, odůvodňující použití zvolené teleologické interpretační metody právní normy již ustálenou judikaturu Ústavního soudu, která se vyslovila velmi zřetelně k výkladovým pravidlům právního textu za užití výhradně metody výkladu jazykového. Ten představuje pouze prvotní přiblížení k aplikované právní normě, je východiskem pro objasnění a ujasnění si jejího smyslu, avšak mechanická aplikace neuvědomující si úmyslně či v důsledku nevzdělanosti smysl a účel právní normy činí správa nástroj odcizení na absurdity.

K argumentaci žalobce, že rozhodnutí Ústavního soudu Pl. ÚS 33/97 bylo vydáno ve věci, týkající se odlišné a nesouvisející problematiky, má žalovaný za to, že v daném případě žalovaný argumentuje obecným názorem Ústavního soudu na interpretaci právní normy. K argumentaci žalobce, že předmětné lihoviny nejsou věcmi, žalovaný uvedl, že ani tato argumentace na základě výše uvedeného tvrzení ohledně výkladu právní normy není přílehavá a propadnutí lihovin tak bylo založeno na správném právním posouzení.

V průběhu správního řízení, kdy nebylo žalobcem zpochybněno, že by předmětem řízení nebyly lihoviny a lze jednoznačně konstatovat, že se na ně vztahují všechna zákonná ustanovení, týkající se značení lihu a je nutné na ně pohlížet jako na neznačený líh, u kterého musí být celním úřadem vždy uloženo propadnutí.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Dne 23.4.2010 provedli pracovníci Celního úřadu v Benešově v sídle společnosti VT style s.r.o. v Říčanech kontrolu podle ustanovení § 16 odst.1 zákona č. 676/2004 Sb., o povinném značení lihu. V průběhu kontroly bylo v sídle nalezeno 2.100 litrů neznačených lihovin v 84 kanystrech o objemu 25 litrů, které nebyly ve spotřebitelském balení. Celní úřad v Benešově tento neznačený líh podle ustanovení § 16 odst.2 zákona o povinném značení lihu zajistil a na základě zjištěných skutečností dospěl k závěru, že došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle ustanovení § 19 odst.1 písm.a) zákona o povinném značení lihu. Proto sepsal dne 11.5.2010 protokol o zjištěném důvodném podezření z porušení právních předpisů. Následně zahájil řízení o správním deliktu a vyznamenal účastníka řízení o provedení důkazů. Toto oznámení o zahájení řízení a vyznamení o provedení důkazů bylo žalobci doručeno dne 2.6.2010.

Dne 18.5.2010 provedli pracovníci Celního úřadu v Kolíně u společnosti VT style s.r.o. v provozovně Kapitán Jack v Kolíně, Havlíčkova 884, kontrolu podle ustanovení § 16 odst.1 zákona o povinném značení lihu. V průběhu kontroly bylo v provozovně nalezeno 240,5 litru neznačených lihovin v 7 načatých kovových sudech o objemu 50 litrů a 3 načatých plastových barelů o objemu 25 litrů, které nebyly ve spotřebitelském balení. Celní úřad Kolín tento neznačený líh v souladu s ustanovením § 16 odst.2 zákona o povinném značení lihu zajistil a na základě zjištěných skutečností dospěl k závěru, že došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle ustanovení § 19 odst.1 písm.a) zákona o povinném značení lihu. Dne 7.6.2010 celní úřad sepsal protokol o zjištěném důvodném podezření z porušení právních předpisů, který předal s veškerou dokumentací místně příslušnému Celnímu úřadu v Benešově. Celní úřad v Benešově zahájil podle ustanovení § 46 odst.1 správního řádu řízení o správním deliktu a vyznamenal účastníka řízení o provedení důkazů. Oznámení o zahájení správního řízení bylo žalobci doručeno dne 25.6.2010.

Dne 23.7.2010 doručil správní úřad účastníku řízení oznámení o dokončení dokazování a stanovil mu lhůtu k možnému vyjádření se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům. Účastník řízení své právo ve stanovené lhůtě nevyužil.

Rozhodnutím ze dne 27.8.2010 Celní úřad v Benešově po spojení věci rozhodl o celním deliktu, jehož se žalobce dopustil tím, že na daňovém území České republiky neoprávněně nakládal s neznačeným lihem a naplnil tak skutkovou podstatu správního deliktu způsobem uvedeným v ustanovení § 19 odst. 1 písm. a) zákona o povinném značení lihu. Za toto protiprávní jednání bylo účastníku řízení uloženo propadnutí všech předmětných neznačených lihovin a povinnost uhradit mu náklady řízení.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce dne 9.9.2010 odvolání, které následně doplnil a na základě výzvy celního ředitelství do protokolu o ústním jednání dne 31.3.2011 doplnil s tím, že předmětné zboží byly neprodané zásoby, byly zaplacené, včetně daně, účastník řízení tak přichází o peníze, které byly použity v dobré víře.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný odvolací správní úřad žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 28.7.2011, jím odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí Celního úřadu v Benešově ze dne 27.8.2010 potvrdil se závěrem, že při interpretaci jednotlivých ustanovení zákona o povinném značení lihu se nelze opřít pouze o metodu jazykového výkladu, ale je nezbytné vycházet z účelu dané právní normy, jímž je zejména zamezení nelegální výroby lihu a zajištění, aby prodej, přeprava, skladování, distribuce, příprava, převzetí, držení či dovoz nebo vývoz probíhaly v souladu s platnými právními předpisy. Ve smyslu uvedeného lze bezesporu konstatovat, že pod pojmem neznačený líh je nutné ve smyslu zákona označení lihu subsumovat taktéž líh neznačený, jenž je prodáván v nádobách nebo jiných obalech, jejichž objem je větší než šest litrů.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě, a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.). Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení nepožádal výslovně o nařízení ústního jednání, vyjádřili tím žalobce i žalovaný správní úřad souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, jímž mu byla pravomocně uložena sankce za správní delikt v podobě propadnutí všech zajištěných lihovin z důvodu, že žalobce se dopustil neoprávněného nakládání s neznačeným lihem, neusklazeným ve spotřebitelském balení.

Podle ustanovení § 19 odstavec 1 písmeno a/ zákona o povinném značení lihu se právnícká osoba nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že neoprávněně nakládá s neznačeným lihem nebo kontrolními páskami. Podle odstavce 4 písmeno a/ téhož právního ustanovení se za správní delikt uloží pokuta do 5.000.000,- Kč nebo propadnutí věci.

Podle ustanovení § 2 písmeno a/ zákona o povinném značení lihu se pro účely tohoto

zákona rozumí lihem nedenaturovaný etanol, uvedený pod kódem kombinované nomenklatury 2207 a výrobky uvedené pod kódem kombinované nomenklatury 2208, pokud celkový obsah etanolu v těchto výrobcích činí nejméně 15% objemových nebo více, ve spotřebitelském balení. Spotřebitelským balením se rozumí nádoby nebo jiné obaly o objemu do šesti litrů včetně opatřené etiketou výrobce, dovozce nebo provozovatele daňového skladu^{2a}), který nabytí lihu v režimu podmíněného osvobození od daně podle zákona o spotřebních daních, nebo prodejce, a určené pro prodej lihu konečnému spotřebiteli na daňovém území České republiky. Neznačeným lihem se dále rozumí lihu

1. ve spotřebitelském balení neznačeném kontrolní páskou nebo značeném poškozenou kontrolní páskou, popřípadě s nesprávně umístěnou kontrolní páskou, která zpochybňuje neporušenost jeho obsahu,
2. ve spotřebitelském balení značeném kontrolní páskou, která nemá náležitosti stanovené tímto zákonem,
3. ve spotřebitelském balení značeném kontrolní páskou zaevidovanou na jinou osobu, než která zajistila značení kontrolní páskou,
4. ve spotřebitelském balení značeném kontrolní páskou určenou pro jiné spotřebitelské balení lihu nebo kontrolní páskou určenou pro jinou úroveň obsahu etanolu,
5. ve spotřebitelském balení značeném kontrolní páskou, kterou lze bez jejího porušení lehce odstranit, nebo
6. který není ve spotřebitelském balení s výjimkou lihu uvedeného v ustanovení § 4 zákona.

Podle ustanovení § 4 zákona povinnost značení kontrolní páskou podle ustanovení § 3 zákona se nevztahuje na lihu, který je ve spotřebitelském balení o objemu 0,1 l a menším, osvobozen od spotřební daně nebo podmíněně osvobozen od spotřební daně, umístěn před jeho značením v daňovém skladu nebo v jiných prostorách povolených nebo určených celním úřadem, dopraven na daňové území České republiky ze třetích zemí pod celním dohledem a následně umístěn v celním skladu, ve svobodném pásmu a svobodném skladu, nebo dočasně uskladněn na místě povoleném nebo určeném celním ředitelstvím, výsledkem pěstelského pání ovoce, nebo dovážěn pro osobní spotřebu cestujícím nebo příjemcem zásilky, anebo který má být předán cestujícím jako dar fyzické osobě za účelem osobní spotřeby. Lihu, který byl celním úřadem propuštěn k vývozu, nesmí být značen kontrolní páskou.

Podle ustanovení § 21 zákona o povinném značení lihu lze propadnutí věci uložit, jestliže věc náleží pachateli správního deliktu a byla ke spáchání správního deliktu užita nebo určena, nebo byla správním deliktem získána nebo nabyta za věc správním deliktem získanou. Celní úřad uloží propadnutí věci vždy, pokud takovou věcí jsou neznačený lihu nebo kontrolní páska včetně kontrolní pásky padělané. Vlastníkem propadlé věci se stává stát.

Žalobce v podané žalobě namítl, že správní úřady obou stupňů věc nesprávně právně posoudily. Poukázal na to, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že Celní úřad Benešov rozhodnutí založil na premise, že lihoviny v obalech o objemu 25 nebo 50 litrů, o jejichž zabránění bylo napadeným rozhodnutím rozhodnuto, jsou neznačeným lihem podle ustanovení § 2 písm.s) bodu 6 zákona o povinném značení lihu. Tato premisa je podle názoru žalobce nesprávná, protože v platné a účinné právní úpravě nemá nezbytnou jednoznačnou a pochybnosti nevzbuzující zákonnou oporu.

Uvedenou žalobní námitku soud neshledal důvodnou. Ustanovení § 2 písm.a) zákona o povinném značení lihu nabízí definici lihu pro účely celého zákona o povinném značení lihu. Ustanovení § 2 písm.s) bod 6 zákona podává definici speciální, které se výslovně týká neznačeného lihu. Městský soud v Praze přisvědčil názoru žalovaného správního úřadu, že

v tomto případě se jedná o *lex specialis*, tedy o právní ustanovení, které je třeba aplikovat vůči ustanovení § 2 písmeno a/ přednostně. Z uvedeného plyne závěr, že neznačeným lihem podle ustanovení § 2 písm.s) bodu 6 zákona o povinném značení lihu je lih, který není ve spotřebitelském balení a kterým se rozumí lih podle ustanovení § 2 písm.a) zákona, tj. podřazený do zde uvedených kombinovaných nomenklatur a lihovitosti. Soud se neztotožnil s názorem žalobce, ohledně významu konkurenčního dodatek „ve spotřebitelském balení“, protože pro účely výkladu pojmu „neznačený lih“ se tento dodatek neužije. Podle názoru soudu zcela správný a logický závěr správních úřadů ohledně účelu a smyslu právní úpravy značení lihu byl vyjádřen v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Podle tohoto názoru nemůže obstat představa, že zákonodárce chtěl v zákoně o povinném značení lihu regulovat jen lih ve spotřebitelském balení, když reguluje i lih v nespotřebitelském balení a pro dispozici s ním upravuje závažné následky. Z uvedeného je zřejmé, že celé konstrukce zákona o povinném značení lihu je vystavěna na zřejmém úmyslu zákonodárce dispozici s lihem v nespotřebitelském balení zakázat úplně, k čemuž stanoví správním úřadům silné nástroje. Žalobcem v podané žalobě předestřený výklad uvedených právních ustanovení tento zásadní význam zákona o povinném značení lihu významně narušuje, ne-li výslovně popírá.

Správní uvážení, tj. hodnocení rozhodných skutečností rozhodujícím správním orgánem, nebylo v daném případě soudem shledáno v rozporu s obsahem spisového materiálu a odlišný náhled účastníka řízení na způsob hodnocení rozhodujících skutečností správním orgánem není sám o sobě důvodem pro zrušení rozhodnutí. V dané věci nebylo zjištěno, že by závěry správního orgánu nebyly podloženy dostatečně skutkovými zjištěními nebo s nimi byly v rozporu či že by se správní orgán nevypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce. Závěry, k nimž správní orgán dospěl při hodnocení rozhodujících skutečností, nejsou v rozporu se zásadami logického myšlení a uvažování. Tím jsou zároveň i vymezeny meze přezkumné činnosti soudu ve správním soudnictví, pokud jde o správní uvážení. Úkolem soudu tak není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav řádným procesním postupem, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Pokud jsou tyto předpoklady splněny, nemůže soud z týchž skutečností vyvozovat jiné nebo přímo opačné závěry.

Na základě výše uvedených skutečností dospěl Městský soud v Praze k závěru, že pokud byl v daném konkrétním případě žalobce napadenými rozhodnutími správních úřadů obou stupňů poškozen opatřením sankčního charakteru, za něž lze rozhodnutí o zabránění věci ve vlastnictví žalobce považovat, soud neshledal důvodnou námitku o tom, že se tak stalo nikoli na základě výslovného a jednoznačného ustanovení zákona. Soud se neztotožnil s názorem žalobce o tom, že vnitřní rozpor v konkrétní právní úpravě veřejnoprávního charakteru byl odstraňován výkladem v neprospěch adresáta právních povinností. Je tomu tak proto, že soud neshledal výše uvedená ustanovení zákona o povinném značení lihu vnitřně rozpornými a pokud žalovaný odvolací správní úřad vycházel ze závěrů, vyslovených Ústavním soudem v nálezu sp.zn. Pl.ÚS 33/97, soud tyto obecné závěry ohledně aplikovatelnosti a interpretaci právní normy považuje za natolik zobecňující, že je lze aplikovat i na konkrétní, nyní posuzovanou věc. Nejedná se o nepřipustně rozšiřující výklad, jak se mylně domnívá žalobce, ale o legitimní činnost správního úřadu v rámci jeho působnosti a pravomoci.

Žalobce svým – výše popsaným - jednáním naplnil znaky správního deliktu podle ustanovení § 19 odst.1 písm.a) zákona o povinném značení lihu, neboť lihoviny v obalech o objemu 25 a 50 litrů, specifikované ve výroku č.2 napadeného rozhodnutí, naplňují zákonem taxativně stanovené znaky neznačeného lihu podle ustanovení § 2 písm.s) zákona o povinném značení lihu a jsou tak věci ve smyslu ustanovení § 21 odst.2 zákona o povinném značení lihu, ohledně níž bylo možno rozhodovat rozhodnutím o zabránění věci.

Na základě výše uvedeného Městský soud v Praze dovodil, že v případě posuzovaném soudem se o nezákonný zásah, pokyn či donucení správního úřadu ve smyslu ustanovení § 82 s.ř.s. nejednalo a proto Městský soud v Praze žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 87 odst. 3 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech soudního řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s., podle něhož by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení podle úspěchu ve věci příslušelo žalovanému správnímu úřadu, tomu však žádné nad rámec činnosti správního úřadu prokazatelné náklady v řízení nevznikly.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25.ledna 2013

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu